

SZABAD BOGLÁRKA

Mit mesélünk karácsony közeledtével a családban?

Az adventi időszakban, Jézus Krisztus születésének ünnepléséhez közelebb érkezvén, egyre több olyan alkalom akad, amikor időt fordítunk egymásra, beszélgetésekre, esti mesére, történetmondásra a családon belül. No de mit is mesélünk ilyenkor? A régi idők mesemondási alkalmi olyformán voltak időponthoz vagy még inkább időszakhoz kötöttek, hogy az őszi munkaalkalmakkor vagy csendesebb téli esteken fonóházakban, esetleg nyáron a mezőn egy-egy munka közötti pihenőidőben hangzott el a mese. Azt tudjuk, hogy a hagyományos paraszti világban a mesemondás tematikus szempontból egyáltalán nem volt meghatározott. Az igény a „Márton-napi” (libás), a „húsvéti” (nyuszis vagy tojásos), a „karácsonyi” (karácsonyos) mesék mondására a mai kor pedagógiai, közművelődési szemléletének eredménye, amely során mindig az adott ünnephez kapcsolódó mesét, témákat, szimbolikát várja el a megrendelő. Ez nem „hiba”, nem „rossz”, de fontos megemlíteni, hogy nem kell, hogy ez feltétlen elvárás legyen a családon belüli meséléskor.

Sok olyan népmese van, amely jó választás lehet könyvből olvasásra, de még inkább fejből mondásra! Én például szívesen mesélek ilyenkor a Szent Családhoz kapcsolódó történeteket, szívesen mesélem el Jézus születését, de a legendameséket is őszintén ajánlom erre az időszakra! A legendamesék elsősorban Krisztus személyével kapcsolatos komoly és tréfás eseményeket mondanak el. Krisztus vagy az Úristen mellett alárendelt szerepet játszik bennük Szent Péter, Szent Mihály, az angyal és az ördög. Szent Péter egyénisége, alakja ezekben a történetekben gyakran komikus.

Megosztom most a kedves olvasókkal az egyik kedvenc legendamesém, amelyet özv. Lakatos Jánosné született Drabik Klára Katalin nyírparasznyai görögkatolikus asszonytól, a nagymamától hallottam. Most az általam „újramesélt” (tehát már textualizált, olvasható formába öntött) változatot közlöm.

Mese a lusta juhászról...

Egyszer történt, még abban a régi időben, amikor az Úr Jézus és Péter a földön járt, hogy szerettek volna eljutni Jeruzsálembe. De hiába kérdezték útközben az embereket, senki nem tudta nekik megmondani, hogy melyik út vezet el őket Jeruzsálembe.

Ahogy mentek, megdegltek, egyszer csak észrevettek egy ifjú juhászlegényt, aki egy fának dőlve, az árnyékban pihent. A juhái ott legelésztek körülötte.

- Adjon Isten jó napot, te legény! Lehet, tán tudnál nekünk segíteni! Mi a Jeruzsálem felé vezető utat keressük! Meg tudnád mutatni, merre van?

A juhász odakiáltott nekik, s a lábát a levegőbe emelte, azzal biccentett:

- Arra 'e!

Péter és az Úr Jézus megköszönték az eligazítást, de ahogy továbbmentek, Péter odaszólt az Úr Jézus Krisztusnak:

- Krisztus Uram! Olyan lusta volt ez a legény, hogy még a tisztelget sem adta meg, hogy köszönjön illendően, s hogy szépen megmutassa, merre van az út. Csak a lábával biccentett, a kalapját ki sem húzta a szemiből, biza' ránk sem nézett!

Az Úr Jézus nem szólt semmit, csak csöndesen ment tovább.

Egyszer csak, ahogyan tovább sétáltak, megláttak egy lányt, aki a folyóparton mosta a ruháit.

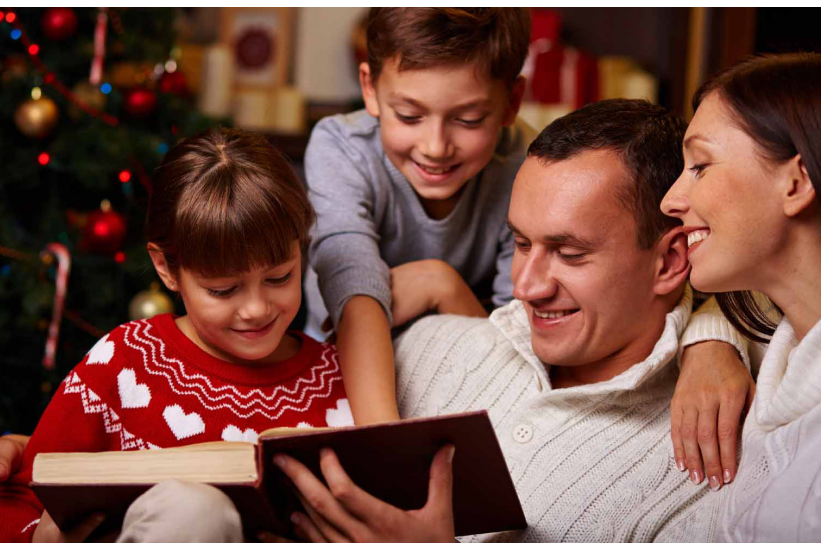
- Nézd csak, Péter! Ott van egy leány! Kérdezzük meg tőle! Hátha ő is tud segíteni rajtunk!

Péter odalépett a lánykához.

- Adjon Isten jó napot neked, húgom! Meg tudnád nekünk mondani, melyik út viszen itt Jeruzsálem fele?
- Adjon Isten maguknak is szép s jó napot, kedves vándorok! Bizony, megmondom én!

S azzal otthagytott csapot-papot a lány, ledobta a mosósulykot, a fehér inget, s kézen ragadta a vándorokat.

- Tessenek csak utánam fele jönni!

Ment, mindig ment a lány, sietve vezette a két vándort. Az Úr Jézus és Szent Péter alig bírták őt követni, olyan fürgén lépkedett előttük... akár csak egy katicabogár, szinte suhant.

Igen sokáig mentek egy ösvényen, míg végül elértek egy tisztásra, ahonnan egy másik út vezetett kifelé.

- Itt tessenek végig egyenesen menni, s ott már megtalálják Jeruzsálemet! Ott van pontosan az út végén!

Az Úr Jézus azt mondta a lánynak:

- Köszönjük szépen, gyermekem!
- Isten áldja magukat! – kiáltotta a lány nekik, s már szaladt is vissza a patakhoz, hogy befejezze az elkezdett munkát.

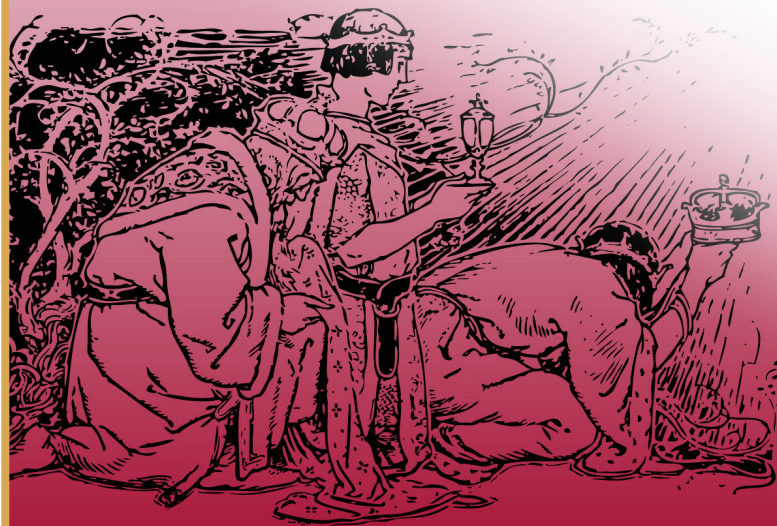
Már épp a város határánál járt a két vándor, amikor Péter megkérdezte az Úr Jézust:

- Krisztus uram! Mondd, mivel jutalmazzuk meg azt a jó lányt?
- Bizony mondom neked, Péter, azzal a lusta juhással!

Sez bizony azóta is így van, hogy egy serényebbet mindig egy kicsit lassabbal, lustábbal párosít össze a Jóisten. Mert mi lenne a világgal, ha két lusta kerülne össze? Bizony egész nap csak feküdnének, semmit nem dolgoznának. De ha meg két igen szorgalmatosat tenne össze mindig egy párnak a Jóisten, akkor meg túl sokat dolgoznának, a Jóistent dicsérni, a családdal törődni meg nem sok idejük volna.

Így hát, amióta az Úr Jézus a lusta juhászt a szorgalmas lánnyal jutalmazta meg, azóta is ennek hasonlatosságára esnek szerelembe az emberek a földön.

ADY ENDRE

Az Úr érkezése

*Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.*

*Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappal
De háborús éjjel.*

*És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.*

